

Sygn. akt II C 465/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR A. S.

Protokolant: st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2019 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt II C 465/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2019 roku wniesionym skierowanym przeciwko D. K., powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W., wniosła o zapłatę na jej rzecz kwoty 2049,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, iż (...) sp. z o.o. udzieliła pozwanej krótkoterminowej pożyczki przez Internet w dniu 26 listopada 2015 roku. w wysokości 1600 zł. Pozwana dokonała przedłużenia terminu spłaty pożyczki, który upłynął ostatecznie w dniu 9 stycznia 2016 roku. Pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o prowizję w kwocie 449,73 zł do dnia 26 grudnia 2015 roku. Wierzytelność wynikająca z umowy została zbyta na rzecz powódki.

Powódka oświadczyła, że roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne w dniu 10 stycznia 2016 roku.

(pozew z zał. k. 11v, odpisy KRS k. 12-12v, k. 24-24v, pismo k. 8)

Pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie wyznaczonej na dzień 31 października 2019 roku pozwana na rozprawę nie stawiała się i nie zajęła stanowiska w sprawie na piśmie.

(protokół rozprawy k. 42)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2015 roku D. K. zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała kwotę 1600 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty udzielonej pożyczki powiększonej o prowizję w kwocie 449,73 zł w terminie 30 dni tj. do dnia 26 grudnia 2016 roku.

(umowa pożyczki z zał. k. 13-19, wyciąg z rachunku k. 20-21v)

(...) sp. z o.o. w W. sprzedała wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 26 listopada 2015 roku na rzecz powódki.

(oświadczenie k. 22)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgłoszone w sprawie roszczenie znajduje oparte jest na treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r., poz. 1528), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

W tym miejscu należy wskazać, iż powódka była legitymowana czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez nią wierzytelności z tytułu umowy pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powódka wstąpiła w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy, na podstawie art. 509§1 i 2 k.c. Powódka może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W niniejszym postępowaniu Sąd miał na uwadze występowanie obrotu konsumenckiego, który uzasadnia w relacji konsument – przedsiębiorca ochronę interesów konsumenta jako słabszej strony stosunku prawnego przed ewentualnym bezprawnym działaniem przedsiębiorcy.

Na wstępie należy wskazać, że stosownie do dyspozycji art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku, zgodnie z § 2 przywołanego przepisu, co do zasady przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Wskazane powyżej domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, gdy twierdzenia te budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

W dniu 9 lipca 2018 roku weszła w życie Ustawa z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104). Zgodnie z art. 5 ust. 1 wskazanej ustawy, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ustawą zmienianą jest zaś Kodeks cywilny. Dodano do niego art. 117 § 2¹. Zgodnie ze wskazaną normą, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Według art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Roszczenie o zwrot pożyczki udzielonej pozwanej przez (...) sp. z o.o. w W. jako związane z prowadzoną przez wierzyciela pierwotnego działalnością gospodarczą, przedawnia się w terminie trzech lat.

Pozwana jest konsumentem. Wynika to jednoznacznie z charakteru umowy (umowa pożyczki zawarta z przedsiębiorcą). Roszczenie powódki było przedawnione już w chwili wytaczania o nie powództwa.

Zgodnie z obowiązującą obecnie, przytoczoną powyżej regulacją, w tej sprawie sąd stosuje do roszczenia przedawnionego, co do którego nie podniesiono zarzutu przedawnienia, przepisy Kodeksu cywilnego obowiązujące w dacie orzekania. W tej dacie sąd zobowiązany już był do uwzględnienia z urzędu faktu wytoczenia przeciwko konsumentowi powództwa o roszczenie w oczywisty sposób przedawnionego.

Powyżej przytaczana regulacja nie stanowi w istocie działania prawa wstecz. Nie została zmieniona treść stosunku prawnego pomiędzy stronami, który oceniany jest według tych samych przepisów – jeśli chodzi o długość terminu przedawnienia oraz sposób liczenia tego terminu. Ustawodawca zaingerował jedynie w kwestię natury procesowej – eliminując konieczność podniesienia przez konsumenta zarzutu przedawnienia. Niezależnie od powyższego, także przed dokonaniem nowelizacji Kodeksu cywilnego zobowiązanie przedawnione miało charakter naturalny, to znaczy wytaczając powództwo o wykonanie obowiązku przedawnionego, powód musiał mieć świadomość, że naraża się na przegranie procesu. Ustawodawca zdecydował się na ingerencję w relacje stron jedynie w tym zakresie, że prawdopodobieństwo przegrania procesu, uzależnione od podniesienia zarzutu przedawnienia, zmienił w pewność tegoż, uniezależniając skuteczność przedawnienia od podniesienia stosownego zarzutu.

Powódka – wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie nie wykazała, aby wierzytelność stała się wymagalna w dniu 10 stycznia 2016 roku. Ze złożonej umowy wynika, że termin spłaty pożyczki upływał w dniu 26 grudnia 2015 roku / k.14v/.

W piśmie z dnia 10 lipca 2019 roku powódka twierdziła także, iż pozwana uznała dług wpłacając kwotę 320 zł w dniu 29 grudnia 2015 roku. Niezależnie od tego, że – także wbrew twierdzeniom zawartym w tym piśmie – powódka nie załączyła jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego taką wpłatę, a także nie cofnęła w tym zakresie powództwa, to nadto samo dokonanie zapłaty, nawet jeśli była wpłacającą była pozwana, nie świadczy o uznaniu długu. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest bowiem stwierdzenie, że z rozeznaniem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2012 roku, w sprawie o sygn. akt IV CSK 366/11). Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach zakreślonych uznaniem (wyroki Sądu Najwyższego z 24 lutego 1970 r., II PR 5/70; z 16 września 1977 r., III PR 105/77).

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w sentencji.